

Arrest

nr. 105 171 van 17 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 4 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LIEBENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 28 april 2012 het Rijk binnen en diende op 3 mei 2012 een asielaanvraag in. Op 31 januari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Addi Mesahal (Eritrea) en te behoren tot de etnische groep Tigrinya.

U werd op 12 september 1995 geboren te Hamusit (Ethiopië) uit een Ethiopische moeder die van Amhara-origine is en een Eritrese vader die van Tigrinya-origine is. U bent minderjarig. Toen u 8 jaar oud was – in 2003 – vroegen de Ethiopische autoriteiten aan Eritrese personen om het land te verlaten. U, uw vader en uw moeder werden gedeporteerd naar Eritrea. Hierop verhuisde u met uw beide ouders naar het dorp Addi Mesahal (Eritrea) alwaar uw oom langs vaderszijde, Mulu, woonde. Enkele maanden na uw aankomst in Eritrea begon u school te lopen in Addi Mesahal. Toen u ongeveer 12 jaar oud was werd uw vader, evenals vele andere burgers, door de Eritrese autoriteiten verplicht meegenomen naar Sawa. Toen u ongeveer 13 jaar oud was vernam u via uw moeder dat uw vader gestorven was. De precieze omstandigheden van zijn dood zijn u onbekend. U bleef achter in de ouderlijke woning met uw moeder in Addi Mesahal. Toen u 13 jaar oud was stopte u met naar school te gaan om uw moeder te helpen in huis. Toen u ongeveer 14 jaar oud was stierf uw moeder wegens ziekte. Na de dood van uw moeder trok u in in de woning van uw oom langs vaderszijde, Mulu. Aanvankelijk verwelkomden uw oom Mulu, zijn echtgenote Letai en hun 3 kinderen u in hun gezin maar later begon Letai u te beledigen en moest u steeds werken in huis. Er werd u gezegd dat u niet eeuwig bij hen kon blijven en dat u moest huwen en een gezin moest stichten. Uw oom, Mulu, besloot u uit te huwelijken en vertelde u dit toen u ongeveer 15 jaar oud was. U weet niet aan wie precies uw oom Mulu u wilde uithuwelijken noch om welke soort huwelijk het zou gaan (traditioneel, legaal of religieus) noch op welke datum u zou worden uitgehuwelijkt. Omdat u weigerde te huwen besloot uw oom u op 16-jarige leeftijd naar Riyad, in een u onbekend Arabisch land, te sturen alwaar u zou moeten werken. Uw oom bracht u naar Batse alwaar hij een smokkelaar ontmoette. U reisde naar Riyad alwaar u werd ondergebracht bij een koppel, Jamal en Zeinab genaamd. U diende op hun zoon, Khalid, te passen en huishoudelijk werk te verrichten. Wanneer Zeinab afwezig was poogde Jamal u aan te raken en te kussen. Nadat u ongeveer 3 maanden werkzaam was voor Jamal en Zeinab besloot het gezin een reis te maken naar België. U reisde mee naar België en arriveerde op een u onbekende datum in 2012 in België. U verbleef ongeveer 10 dagen in België op een u onbekende plaats waarna u en uw werkgevers, Zeinab en Jamal, zeiden dat jullie moesten inpakken en vertrekken. Jullie begaven zich naar een treinstation en jullie stapten op een trein. Vlak voor de deuren toegingen besloot u uit te stappen. U vroeg asiel aan op 3 mei 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U beweert over de Eritrese nationaliteit te beschikken, geboren te zijn in Hamusit (Ethiopië) en op 8-jarige leeftijd – in 2003 – met uw familieleden naar Eritrea te zijn gedeporteerd. Vervolgens verklaarde u Eritrea te hebben verlaten nadat u problemen kende met uw familieleden langs vaderszijde omdat u weigerde te huwen.

Gezien de afwezigheid van elk tastbaar begin van bewijs, berust de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag enkel op uw verklaringen, die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. We stellen dienaangaande echter vast dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Er dient immers opgemerkt te worden dat u er tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder CGVS) niet in slaagt uw beweerde Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken.

Ten eerste laat uw geografische kennis over uw dorp Addi Mesahal, waar u nochtans gedurende 8 jaar woonde, erg te wensen over. Wanneer de interviewer van het CGVS u volgende termen opwierp en u vroeg of u deze kon toelichten verklaarde u telkens de opgeworpen term niet te kennen (p. 17) hoewel het echter steeds om dorpen ging die zich in de onmiddellijke omgeving van Addi Mesahal bevinden (p. 17) zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier: Sarda (p. 17), Logosarda (p. 17), Gurgur (p. 17), Zeban Abah (p. 17), Keshe'at (p. 17), Behat (p. 17), Barachit (p. 17), Afessi (p. 17), Cieffa (p. 17), Hayli (p. 17), Mai Tzagla (p. 17), Ad Refai (p. 17) en Kokobay (p. 17). Wanneer u de term 'Matara' werd opgeworpen verklaarde u te denken dat het een plaats, een dorp of een stad is in Eritrea (p. 17) doch u voegde er aan toe dat u niet kon toelichten waar deze plaats zich bevindt (p. 17) hoewel volgens informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Matara in de onmiddellijke omgeving van Addi Mesahal is gelegen. Uw jonge leeftijd kan niet

ingeroepen worden als verschoning voor uw onwetendheid aangaande deze dorpen aangezien het dorpen betreft uit uw omgeving waarvan mag verwacht worden dat u er na 8 jaar enige kennis over zou hebben, zeker aangezien u in uw dorp ook al 5 jaar naar school ging (p. 8).

Ten tweede laat ook uw algemene kennis over Eritrea danig te wensen over. U verklaarde geen belangrijke politici (p. 14) noch ministers in Eritrea bij naam te kennen (p. 14) en u verklaarde niets over politiek in Eritrea te kennen (p. 14). U kon evenmin namen van oppositiebewegingen (p. 14 en 15), rebellengroepen (p. 14) of politieke partijen (p. 14 en 15) in Eritrea benoemen. Wanneer u de term 'ELF' werd opgeworpen (p. 17) verklaarde u deze niet te kennen (p. 17) (zie informatie in administratief dossier). U kende evenmin de volledige naam van de president van Eritrea (p. 14). Hoewel u verklaarde dat er rivieren stromen doorheen Eritrea (p. 14) kon u geen enkele rivier bij naam noemen (p. 14). U verklaarde geen belangrijke personen uit Eritrea bij naam te kennen (p. 14) en verklaarde in dit verband geen namen van zangers, bekende personen of andere beroemdheden uit Eritrea bij naam te kennen (p. 14). U kon geen enkele (kust)stad of dorp in Eritrea bij naam noemen die gelegen zou zijn aan de zeelijn (p. 14). Bovendien verklaarde u geen namen van kranten in Eritrea te kunnen benoemen (p. 14) en evenmin namen van radio- of tv-kanalen (p. 14) in Eritrea te kunnen benoemen. Hoewel u verklaarde dat u langs vaderszijde tot de etnische groep Tigrinya behoort (p. 8), de plaats waar u woonde, Addi Mesahal, uitsluitend bevolkt wordt door leden van de Tigrinya-etnie (p. 12) en Senafe – hetgeen volgens uw verklaringen nabij Addi Mesahal is gelegen (p. 4) – ook bevolkt wordt door de Tigrinya-bevolkingsgroep (p. 12) kon u merkwaardig genoeg geen enkel belangrijk persoon in Eritrea bij naam noemen die eveneens tot de etnische groep Tigrinya zou behoren (p. 15). U verklaarde de naam van de leider van Addi Mesahal niet te kennen (p. 15). Gevraagd "Weet u iets over oorlogen die Eritrea had in de loop van de geschiedenis?" (p. 14) antwoordde u in vage bewoordingen "Er is een conflict met Ethiopië maar meer weet ik niet" (p. 14) hetgeen toch merkwaardig is in het licht van het door u afgelegde asielrelaas. Er kan wel enig begrip opgebracht worden voor uw jonge leeftijd (u verliet volgens uw verklaringen Eritrea op 16-jarige leeftijd), maar uw onwetendheid over al deze gegevens is toch wel heel frappant, temeer daar uit uw gehoor voor het CGVS blijkt dat u van andere zaken (zoals steden in Eritrea, etnische samenstelling,...) wel op de hoogte blijkt te zijn en uw leeftijd daar blijkbaar geen rol speelt. Dat u echter niet op de hoogte bent van gegevens met betrekking tot uw leefomgeving en essentiële elementen zoals de naam van de president, maar ook gewoon van bekende personen in uw land van herkomst, doet vermoeden dat de kennis die u wel etaleert, ingestudeerd is.

Ten derde vertonen ook de door u aangehaalde (familiale) gebeurtenissen die zich in Eritrea zouden afgespeeld hebben hiaten Zo verklaarde u dat uw vader stierf in de oorlog (p. 4) en u lichtte in dit verband toe dat uw vader - toen u ongeveer 12 jaar oud was – verplicht naar Sawa moest gaan (p. 4). Gevraagd wie uw vader verplichtte naar Sawa te gaan reliceerde u dat het mensen waren die voor de regering werkten (p. 4) doch dat u niet precies weet wie (p. 4). U verklaarde in het algemeen dat veel mensen in die periode werden meegenomen door de autoriteiten naar Sawa (p. 4) doch u kon niet preciseren omwille van welke reden (p. 4) noch in welke precieze omstandigheden (p. 4) uw vader zou zijn meegenomen naar Sawa (p. 4). U kon evenmin toelichten waarom de autoriteiten in die periode veel mensen meenamen naar Sawa en verklaarde in dit verband "Ik weet het niet, moeder vertelde me een beetje, maar ik weet niet veel" (p. 4). Wanneer de interviewer van het CGVS u vroeg "Wat weet u over Sawa? Wat is het? Wat moet men er doen?" (p. 4) reliceerde u niet te weten wat Sawa is en enkel te weten dat uw moeder u vertelde dat uw vader naar Sawa werd meegenomen (p. 4). Ook op de vraag "Wat was de bedoeling van het [mee]nemen van personen en het sturen naar Sawa?" (p. 4) beweerde u tweemaal het niet te weten (p. 4) en voorts kon u slechts in vage bewoordingen stellen "de job doen die de autoriteiten opleggen" (p. 4). Het is echter weinig aannemelijk dat u, die blijkbaar dan merkwaardig genoeg wel de naam 'Sawa' kent en onthouden heeft, zoals u beweerde in die periode in Eritrea verbleef en er aan toevoegde dat vele personen – waaronder uw eigen vader - door de autoriteiten naar Sawa werden gestuurd u niet meer toelichting kon geven over deze praktijk. Voorts verklaarde u dat uw vader naar Sawa ging en dat u ongeveer een jaar later – u was toen 13 jaar oud – via uw moeder vernam dat uw vader gestorven was (p. 7). Het is merkwaardig dat u verklaarde niets te weten over de omstandigheden van de dood van uw vader (p. 7), verklaarde niet te weten op welke plaats uw vader overleed (p. 7) noch te weten wat de oorzaak van de dood van uw vader was (p. 7) en u voegde hier aan toe niet te weten of de oorzaak van de dood van uw vader te wijten was aan moord of ziekte (p. 7). Op vraag van uw advocaat (p. 19) werden u opnieuw enkele vragen gesteld over het overlijden van uw vader en hoe u het precies vernam (p. 18) doch u bleef erbij niet meer details te kennen over de omstandigheden en de wijze waarop uw vader de dood vond (p. 18). Slechts wanneer de interviewer van het CGVS u expliciet de vraag stelde "Deed uw vader de dienstplicht toen hij stierf?"

(p. 18) antwoordde u "Ik denk van wel" (p. 18) waaruit blijkt dat u niet met zekerheid uitsluitel hierover kan verschaffen. Voorts verklaarde u dat u op 15-jarige leeftijd door uw oom Mulu werd gezegd dat u diende te huwen (p. 10) maar merkwaardig genoeg repliceerde u op de vraag van de interviewer van het CGVS die u vroeg of het in Eritrea vaak gebeurt dat meisjes van 15 jaar dienen te huwen (p. 10) het volgende: "Ik weet het niet [of het vaak gebeurt in Eritrea dat meisjes van 15 jaar dienen te huwen], ik ben niet familiair met zulke situaties, misschien [gebeurt het] wel, ik weet het niet (p. 10) hetgeen wederom aantoont dat u klaarblijkelijk weinig affiniteit heeft met de gebruiken, tradities en gang van zaken in Eritrea alwaar u toch volgens uw verklaringen onafgebroken leefde van toen u 8 jaar oud was – in 2003 - tot u Eritrea verliet op 16-jarige leeftijd – in 2011. Hoewel u even later uw verklaringen wijzigde en beweerde dat u hoorde dat andere meisjes van 15 jaar moesten huwen in Eritrea (p. 11) kwam u niet verder dan vaagweg te stellen dat u hoorde dat "X Y Z" moest huwen (p. 11) doch u verklaarde evenwel geen weet te hebben over jonge meisjes van uw school of buurt die (al dan niet gedwongen) huwden (p. 11). U verklaarde voorts de wettelijke leeftijd waarop meisjes mogen huwen in Eritrea niet te kennen (p. 18).

Vervolgens kan opgemerkt worden dat uw kennis over de omstandigheden waarin de deportatie van u en uw familieleden van Ethiopië naar Eritrea zou plaatsgevonden hebben, weinig doorleefd en weinig gedetailleerd is en waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen (ook betreffende uw Eritrese nationaliteit) verder op de helling wordt gezet. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor voor het CGVS dat uw vader de Eritrese nationaliteit bezat (p. 3) en dat uw ouders gezegd werd dat ze Ethiopië dienden te verlaten (p. 3). Gevraagd wat precies gebeurde opdat uw ouders Ethiopië dienden te verlaten (p. 3) en of u details kent (p. 3) repliceerde u slechts in vage bewoordingen "Ik herinner me er niets van, ik was erg jong" (p. 3). Even later stelde u dat uw Eritrese vader Ethiopië diende te verlaten en dat uw moeder, omdat ze niet gescheiden wilde worden van uw vader, mee ging (p. 9). Gevraagd of u, als dochter van een Eritrese vader, ook het land diende te verlaten verklaarde u het niet te weten (p. 9). U voegde hier aan toe dat u erg jong was evenals "ik zie niet in waarom ik zou blijven als zij weggingen" (p. 9). Doch, vervolgens verklaarde u "Iedere Eritreeër werd gedeporteerd naar Eritrea" en "Ik herinner me dat we met vele mensen waren en met bussen werden getransporteerd" (p. 9). Gevraagd "Kan u me iets vertellen over deze reis? Over deze deportatie?" (p. 9) kwam u niet verder dan te stellen "Ik denk dat ik een kind was" (p. 9). Aangezien uw problemen en de problemen van uw familieleden een aanvang namen naar aanleiding van jullie deportatie uit Ethiopië en er bovendien van kan worden uitgegaan dat deze deportatie – zelfs indien u slechts 8 jaar oud was – een ingrijpende gebeurtenis was is uw gebrekkige kennis en uw weinig doorleefde getuigenis ter zake des te verbazender. U verklaarde in algemene bewoordingen dat de Ethiopische autoriteiten zeiden dat mensen het land dienden te verlaten (p. 3) doch gevraagd wie uw ouders precies vertelde dat ze het land moesten verlaten bleef u het antwoord schuldig (p. 3). Daarenboven beweerde u dat de deportatie plaats vond toen u 8 jaar oud was – in 2003 – (p. 3) hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier het volgende blijkt: "Alle waarnemers zijn het erover eens dat deportaties naar Eritrea of willekeurige arrestaties sinds 2002 niet meer plaatsvinden. De laatste gedwongen deportatie van een grote groep vond plaats in maart 2002. Sindsdien werden slechts in individuele gevallen naar Eritrea uitgewezen die geen geldige verblijfsdocumenten in Ethiopië hadden".

Tot slot legde u eveneens twijfelachtige verklaringen af over de familiegeschiedenis van uw vader en de (bekomen) nationaliteit(en) van uw moeder. Hoewel u verklaarde dat uw vader de Eritrese nationaliteit bezat (p. 3) doch – in tegenstelling tot zijn broer Mulu (p. 7) - in Ethiopië woonde (p. 3) tot jullie in 2003 gedeporteerd werden (p. 3) kon u niet met zekerheid toelichten waarom uw vader precies in Hamusit (Ethiopië) verbleef (p. 3). U verklaarde in dit verband slechts "ik weet het niet" (p. 3) en te denken dat uw vader misschien naar Ethiopië ging omwille van zijn werk (p. 3). Gezien uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat u met uw vader en moeder in Hamusit (Ethiopië) woonde in de periode dat er oorlog woedde tussen Ethiopië en Eritrea en de door u ingeroepen deportatie een rechtsreeks gevolg was van het Eritrese staatsburgerschap dat uw vader bezat is het frappant dat u niet kan toelichten in welke omstandigheden uw Eritrese vader precies in Ethiopië terecht kwam. Hoewel u aanvankelijk verklaarde dat uw moeder de Ethiopische nationaliteit bezat (p. 3) beweerde u vervolgens dat uw moeder het Eritrese staatsburgerschap verwierf (p. 16) na haar aankomst in Eritrea (p. 16). U verklaarde in dit verband dat uw moeder een procedure doorliep om het Eritrese staatsburgerschap te bekomen op basis van haar huwelijk met een Eritrees staatsburger (p. 16). U verklaarde in dit verband eveneens dat uw moeder over een Eritrese identiteitskaart beschikte (p. 16), dat u uw moeder zag met

dit document (p. 16) en u voegde hier aan toe te denken dat iedere Eritreeër een identiteitskaart van deze soort bezat (p. 16). Het is dan ook merkwaardig dat u deze Eritrese identiteitskaart beschreef als een document dat rood van kleur is (p. 16) hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Eritrea één nationaal identiteitsdocument is, meer bepaald de identiteitskaart (de zogenaamde 'blue card') die grijs-blauw van kleur is hetgeen lijnrecht ingaat tegen uw bewering dat deze identiteitskaart rood van kleur zou zijn (p. 16). Hoewel u klaarblijkelijk wel weet dat uw moeder – met succes - een aanvraag deed om de Eritrese nationaliteit te bekomen en hoewel u schijnbaar eveneens weet op basis waarvan uw moeder de Eritrese nationaliteit kon verwerven (p. 16) kon u verder de door uw moeder doorlopen procedure niet toelichten (p. 16).

De vaststelling dat u eenvoudige feiten uit uw dagelijkse leefwereld ontbeert alsook weinig kennis heeft van de door u en uw familieleden doorgemaakte gebeurtenissen, maakt dat de kennis die u wel tentoon spreidt - zoals het aantal etnische groepen in Eritrea (p. 13) en het aantal regio's (p. 13) – veeleer ingestudeerd dan spontaan en doorleefd overkomt.

Bovenstaande vaststellingen leiden er in ieder geval toe te kunnen stellen dat u er niet in slaagt uw beweerde Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken, noch via officiële documenten, noch via uw verklaringen tijdens het gehoor. In het licht van hogervermelde bedrieglijke verklaringen over uw nationaliteit kunnen de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet meer in aanmerking worden genomen.

Het feit dat u uw verklaringen in de Tigrinya-taal hebt afgelegd vormt geen afdoende bewijs van uw beweerde Eritrese nationaliteit, omdat de Tigrinya-taal niet alleen in Eritrea wordt gesproken maar eveneens wijdverspreid is in Ethiopië (zie informatie in administratief dossier) en doet bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Uw reisweg van Eritrea naar Saoedi-Arabië noch uw reisweg van Saoedi-Arabië naar België kan, bij gebrek aan geldige documenten ter zake, worden nagegaan. Daarnaast is het merkwaardig dat u in het geheel geen toelichting kan geven over de documenten waarmee u op 16-jarige leeftijd van Eritrea naar Saoedi-Arabië gereisd zou hebben (p. 5-6) noch over de documenten waarmee u in 2012 van Saoedi-Arabië naar België zou gereisd zijn (p. 6).

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Génève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van “art. 48/3 juncto art. 62; art. 57/7bis van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de huisvesting van de vreemdelingen. Schending van art. 1 A (2) van de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28.07.1951, goedgekeurd door de wet van 26.06.1953. Schending van art. 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31.01.1967, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967.”

2.3. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan “van art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de huisvesting van de vreemdelingen. Mutatis mutandis, schending van de internationaalrechtelijke bepalingen dewelke bescherming bieden tegen een reëel risico op ernstige schade, inzonderheid: De artikelen 3 en 8 EVRM; De artikelen 19, 32, 35, 36 en 39 van het Verdrag van New York inzake de rechten van het kind, goedgekeurd bij wet van 20 december 1991; Doordat de beslissing van de Commissaris niet alleen om de vluchtelingenstatus maar ook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren”

2.4. In een derde middel beroept verzoekster zich op de “Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel; Doordat het CGVS geen vluchtelingenstatus c.q. subsidiaire bescherming wil toekennen op basis van de gegevens en verklaringen die voorliggen”

2.5. De Raad merkt op dat het eerste middel niet ontvankelijk is voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet en het tweede middel in zover de schending van de artikelen 19, 32, 35, 36 en 39 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind en artikel 8 EVRM wordt aangevoerd aangezien verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

2.6. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en het derde middel “de motiveringsplicht”, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord waarbij het gehoor aangepast werd aan haar leeftijd en uitgevoerd werd door een gespecialiseerd medewerker van het CGVS en ze bijgestaan werd door haar voogd en een advocaat en dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg tijdens het interview de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten en zoals in alle stadia van de procedure, kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Tevens werd de Minister er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekster minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 van toepassing is. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekster meent dat de *“verwerende partij zich in de weigeringsbeslissing slechts beperkt tot het opsommen van elementen die aan zouden tonen dat verzoekster niet in staat zou zijn om haar nationaliteit, of territoriale afkomst aan te tonen, een beperkte kennis heeft over haar land van afkomst, haar geschiedenis in ruime en engere zin; Hij wijst er op dat verzoekster de lokale Tigrinya taal spreekt (stuk 4) voldoende kennis had om haar Eritrese nationaliteit aan te tonen. Voorts stelt verzoeker dat ze “nogmaals IN FEITE datgene zal benadrukken, waaruit blijkt dat de stelling van verwerende partij niet kan worden weerhouden: Waarbij wordt gesteld dat “1* Verzoekster heeft op precieze wijze een antwoord geven omtrent de lokalisatie en de omgeving van haar dorp Addi Messahal; 2* Verzoekster vermeldt tijdens het verhoor de naam van President Issayas (gehoorverslag p. 14) alsook vermeldt zij verscheidene etnische groepen (afars, tigr, tigrinya, arabiniasaho, beien, kunuma (gehoorverslag p. 13 en 14). Het staat dus vast dat verzoekster voldoende algemene kennis bezit over Eritrea, toch zeker wat mag verwacht worden van eenieder ik gelijkaardige omstandigheden geplaatst. 3* Verzoekster maakt overigens ook specifiek melding van de SAWA, de militaire dienstplicht, verplicht zowel voor mannen als vrouwen (behalve als deze laatsten zwanger zijn of reeds kinderen hebben). 4* Voor wat het (uit)huwelij(en) van jonge Eritreese meisjes betreft is het volkomen normaal dat meisjes huwen op vrij jonge leeftijd (15-16 jaar). 6* Voor wat de handelingen van de moeder van verzoekster betreft om na aankomst in Eritrea de Eritreese nationaliteit te bekomen, dient opgemerkt te worden dat voor zover verzoekster zich herinnert (zij was 8 jaar op dat ogenblik)haar moeder inderdaad een rood document met een foto had gekregen, zonder dat verzoekster wist over welk soort document het ging/gaat. Zij vermocht aan te nemen dat het om een ID kaart ging. 7* Verzoekster beschrijft de weg (via Batse) en de 'procedure' (met smokkelaar) die zij volgde toen zij naar Riyad werd gestuurd. Dat de documenten om dit alles mogelijk te maken, voor haar werden geregeld, en dat zij dus geen kennis had over welke documenten het nu precies ging, kan bezwaarlijk aan verzoekster verweten worden. 8* Dat verzoekster zich in de mate van het mogelijke de moeite heeft getroost om een bewijs van identiteit te bekomen doch dat dit, ook via de Ambassade, onmogelijk is vermits zij thans niet beschikt over een nationaliteitsdocument”*. Verzoekster voegt nog een artikel bij waaruit moet blijken dat kinderhuwelijken afgesloten worden in Eritrea en een kaartje met etnische bevolkingsgroepen uit Eritrea.

3.2. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging.

3.3. Verweerder wijst er terecht op dat *“verzoekster haar geografische kennis over haar dorp Addi Messahal, waar zij gedurende 8 jaar woonde, erg te wensen overlaat. De vaststelling dat verzoekster een aantal gegevens wel kent, wijzigt niets aan dit besluit vermits zij een aantal gegevens kan ingestudeerd hebben bij de voorbereiding van haar asielaanvraag”*. Daargelaten dat het administratief dossier geen kaartje bevat van de omgeving van Addi Messahal en de Raad dan ook niet kan nagaan of de opgesomde dorpen in de omgeving van dit dorp liggen, betwist verzoekster de ligging niet van de dorpen zoals opgesomd in het CGVS-gehoor en gemeld in de bestreden beslissing. Ze meent echter wel bekend te zijn met enkele gemeenten uit haar omgeving maar licht niet toe waarom ze de plaatsnamen uit haar onmiddellijke omgeving niet herkende toen deze werden voorgelezen. Bovendien kan uit het CGVS-gehoor een niet toegelichte discrepantie blijken tussen enerzijds de geografische kennis uit de onmiddellijke omgeving, dagelijkse zaken (televisie en radio) en gewoonten (huwelijk van jonge meisjes) uit verzoeksters leefwereld die ze niet wist en anderzijds geografische en algemene kennis die vreemd is aan haar leefwereld (een ver afgelegen dorp waar ze nooit is geweest, een opsomming van alle etnieën in Eritrea, terwijl in haar dorp enkel Tygrinya wonen, de namen van regio's van Eritrea) die duidelijk ingestudeerd dienden te worden.

3.4. Verzoekster schrijft haar onwetendheid toe aan haar leeftijd en aan haar geringe scholing en omdat ze thuis geen televisie en zelfs geen radio hadden. Indien verzoekster en de familie van haar oom inderdaad in totale armoede leefden dan kan evenmin worden ingezien hoe voldoende geld bijeen kon verzameld worden om beweerdelijk naar Saoedi-Arabië te gaan. Bovendien ook al had het gezin geen radio dan nog kan worden verwacht dat de jonge meisjes in het dorp wel bekend zijn met de grote

zangers en ook in een dorp over belangrijke personen wordt gesproken. Immers verzoekster beweert niet dat het dorp totaal afgelegen ligt en bovendien blijkt uit haar kennis dat ze verstandig is en kan studeren, ook al zou ze slechts weinig scholing genoten hebben. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster de naam Sawa, die ze zelf aanbrengt niet kan toelichten (*“Wat weet u over Sawa? Wat is het? Wat moet men er doen? Ik weet niet wat Sawa is, ik weet enkel dat mijn moeder me vertelde dat hij naar Sawa werd meegenomen. Wat was de bedoeling van het nemen van personen en het sturen naar Sawa? Ik weet het niet, de job doen die de autoriteiten opleggen, ik weet het niet”*). Zie CGVS-gehoor p. 4). En voorts kan verzoekster zich niet tegelijkertijd schuilen achter een traditionele en gesloten wereld en toch onbekend zijn met plaatselijke huwelijken van adolescenten. Indien verzoekster inderdaad op 15-jarige leeftijd door haar oom zou uitgehuwelijkt worden en hierover lang en *“meer dan tien keer”* werd gesproken (CGVS-gehoor p. 11) dan kan de commissaris-generaal inderdaad besluiten dat niet aannemelijk is dat verzoekster onbekend is met dit verschijnsel (Zie CGVS-gehoor p. 10, *“Ik weet het niet [of het vaak gebeurt in Eritrea dat meisjes van 15 jaar dienen te huwen], ik ben niet familiair met zulke situaties, misschien [gebeurt het] wel, ik weet het niet”*). Bovendien legt verzoekster zelf informatie neer waaruit kan blijken dat in Eritrea meisjes reeds gewoonrechtelijk kunnen huwen vanaf dertien jaar (stuk 3 verzoekschrift). Verzoekster is onbekend met de door haar verklaarde leefomgeving. Niet minimaal kan blijken dat verzoekster haar verklaringen steunt op eigen belevenissen in Eritrea.

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar ze beweert dat ze uit Eritrea afkomstig is omdat ze *“vlekkeloos”* Tigrinya (stuk 4) spreekt. Immers dit is geen lokale taal zoals verzoekster beweert maar het Tigrinya is naast Eritrea ook wijdverspreid in Ethiopië (zie informatie in administratief dossier).

3.5. Ten slotte kan ook verwacht worden dat een kind van acht jaar herinneringen heeft van de beweerde deportatie van haar ouders en haarzelf. Verzoekster is geheel onwetend en naast *“Ik herinner me dat we met vele mensen waren en met bussen werden getransporteerd, het was een deportatie. Kan u me iets vertellen over deze reis? Deze deportatie? Ik denk dat ik een kind was”* (CGVS-gehoor p. 9) kan verzoekster niets vertellen over deze ingrijpende gebeurtenis. Verzoekster kan dan ook niet aannemelijk maken dat ze deze als kind heeft meegemaakt, dat ze haar leefwereld heeft moeten achterlaten en in een nieuwe situatie terecht kwam. Bovendien wijst de commissaris-generaal er terecht op dat in 2003 geen deportaties meer plaatsvonden en alle waarnemers het erover eens zijn dat deportaties naar Eritrea of willekeurige arrestaties sinds 2002 niet meer plaatsvonden. De laatste gedwongen deportatie van een grote groep vond plaats in maart 2002 zodat haar bewering met velen in bussen getransporteerd te zijn niet geobjectiveerd wordt. Na 2002 werden slechts individuele gevallen naar Eritrea uitgewezen die geen geldige verblijfsdocumenten in Ethiopië hadden (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Dit laatste was geenszins het geval. Zowel verzoeksters moeder en vader als zijzelf zijn in Ethiopië geboren. Verzoeksters moeder was Ethiopische. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekster toen niet de Ethiopische nationaliteit had. Verzoekster toont niet aan dat mensen van Eritrese oorsprong zoals haar vader, voor de splitsing van Ethiopië niet zoals alle andere minderheden de Ethiopische nationaliteit hadden.

3.6. Aldus kan besloten worden dat verzoekster op geen enkel punt kan overtuigen. Noch haar aangemeten profiel, noch haar aangemeten nationaliteit is geloofwaardig. Verzoeksters verwijzing naar het arrest van het EHRM van 5 juli 2005, *Said v. Nederland*, inzake nr. 2345.02, in zoverre al nuttig aangevoerd, is niet dienstig waar verzoekster citeert *“dat verklaringen over een gedeelte van de relaas zeker onaannemelijk kunnen zijn, doch dat dit niet betekent dat de rest van het verhaal ook ongeloofwaardig is”*.

3.7. Ten slotte kan verzoekster evenmin overtuigen waar ze stelt in Saoedi-Arabië als zestienjarige in het huishouden van een Saoedisch koppel te hebben gewerkt en door hen na drie maanden al naar België te zijn gebracht. Verzoekster blijft ook over deze feiten bijzonder vaag terwijl kan verwacht worden dat een zestienjarige die naar een ander land wordt gebracht veel indrukken opdoet en talrijke emoties dient te verwerken. Dit kan geenszins blijken uit haar verklaringen. Verzoekster kan haar werkgevers niet met hun volledige naam benoemen terwijl te verwachten is dat ze hen niet met de voornaam aanspreekt. Evenmin is aannemelijk dat verzoekster na drie maanden niet meer kan vertellen. Verzoekster licht evenmin toe hoe haar werkgevers haar legaal naar België konden meebrengen zonder dat ze zelf aan administratieve formaliteiten diende mee te werken (inzake visum, foto's nemen, uitreis uit Saoedi-Arabië). Hoe dan ook blijkt hieruit dat verzoekster identiteitsdocumenten

en reisdocumenten bezat. Verzoekster is niet vervolgd door haar overheid en moet indien ze Eritrese is, *quod non*, ofwel in Eritrea ofwel in Saoedi-Arabië een Eritrees paspoort hebben verkregen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat ze dit niet kan voorleggen of desgevallend een nieuw paspoort aanvraagt indien ze inderdaad vanuit Saoedi-Arabië naar België is gekomen.

Verzoekster kan ten slotte beweren dat ze niet voldoende over haar situatie in Saoedi-Arabië ondervraagd werd doch ze geeft in het verzoekschrift geen elementen aan die de summier antwoorden tijdens het CGVS-gehoor kunnen aanvullen zodat ze niet aannemelijk maakt bijkomende nuttige informatie te hebben. Verzoekster maakt naast haar voorgehouden nationaliteit, evenmin aannemelijk een gedwongen huwelijk te vrezen, noch dat ze het voorwerp was van onvrijwillige mensensmokkel naar Saoedi-Arabië. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat indien haar oom in de Verenigde Staten contact kan onderhouden met haar oom in Eritrea, dan belet niets haar dit ook te doen. Dat wat wrijving bestond met deze oom kan haar niet beletten haar familie op te zoeken ook al is verzoekster intussen meerderjarig.

3.8. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.10. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming uitsluitend op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK